

търговия-та, мореплаване-то, науки-тъ искусства-та и религія-та языческа, какъ ся народъ-тъ раздѣлявалъ на кѣсове. Всичко това разказува намъ исторія-та. Съ еднѣ рѣчь, мы дознаваме изъ неѣ живота и сѣдѣ-тъ на различни-тъ народы, като начнеме отъ най-стары-тъ до най-новы-тъ времена, т. е. дознаваме, какъ, гдѣ, и кога сѣ живѣяли и отличявали или страдали цѣли народы, тѣхны-тъ управители и другы знамениты челоѣци.

Источницы на исторія-тъ.

Но какъ дознахме за всички тыя народы и за всички-тъ знамениты лица? какъ ся съставила исторія-та? Мы вече казахме, че и стары-тъ народы знаѣли да пишѣтъ. Най-прѣдъ записвали кратко на различни зданія и памятницы, какви сѣ были царове-тъ, съ какво ся тѣ прославили и другы подобны. Подиръ това, нѣкои челоѣци а особено жреци-тъ начинали да записувать всичко что было любопытно, что сами виждали или имъ другы челоѣци разказували. И така начинали да пишѣтъ исторически приказванія или *лѣтописи*.

Но първы-тъ лѣтописи были весьма рѣдки, погрѣшны и не пѣны. Кога то още незнаѣли да пишѣтъ, тѣ незнаѣвали за онова, что ся было случилось преди сто, хылядѣ и повече години изъ разказы кои-то преминували отъ отца сыну: слѣдовательно тогава могло да ся знае само онова, кое-то е помнилъ народъ-тъ. А тѣ разказы не сѣ были вѣрны, зачто-то челоѣци-тъ не были тогава образованны, а при това были и много суевѣрны, па и много нѣчта неразумѣвали. Сѣщо така е познато, че първы-тъ лѣтописи были рѣдки въ онова време, кога-то още не сѣ знаѣли да печатать книги, и кога-то твърдѣ рѣдко сѣ знаѣли да пишѣтъ. Най-стары-тъ и най-вѣрны-тъ извѣстія за първы-тъ челоѣци намираме въ библиѣ-тъ, зачто-то е въ неѣ опи-